

Erika Swyler
DE ROEP
VAN DE
ZEE ROMAN

‘Je ruikt de zee als je dit leest... Een knap en spannend debuut, met prachtige beschrijvingen.
Je vliegt erdoorheen.’ – *Entertainment Weekly*

Over het boek

Aan de kust van Long Island woont Simon Watson, in een huis dat langzaam van de kliffen dreigt te brokkelen. Het lukt hem nauwelijks om met zijn bescheiden bibliothecarisinkomen het hoofd boven water te houden. Simons ouders zijn overleden, zijn moeder verdronk in de zee waar hun huis over uitkeek. Zijn zus vertrok jaren geleden om zich bij een reizend circus te voegen.

Dan krijgt Simon een oud boek in handen – een logboek van de eigenaar van een reizend festival, eind achttiende eeuw. Een antiquair heeft Simon het boek toegestuurd, omdat het is gesignd met de naam van zijn grootmoeder, Verona Bonn. Simon probeert zijn familiegeschiedenis hiermee te ontrafelen, een familie waarin alle vrouwen op jonge leeftijd blijken te zijn verdronken...

‘Een magisch literair debuut... vol originele en onverwachte wonderen.’ – Oprah.com

Over de auteur

Erika Swyler studeerde in New York, waar ze nog steeds woont. Ze fotografeert, schrijft verhalen en toneelstukken en schreef met *De roep van de zee* haar romandebuut. Ze groeide op aan de prachtige noordkust van Long Island, alwaar ze leerde zwemmen nog voordat ze kon lopen.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Erika Swyler

De roep van
de zee

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Book of Speculation

© 2015 by Erika Swyler

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and
Marianne Schönbach Literary Agency.

Vertaling

Catalien en Willem van Paassen

Omslagbeeld

© Richard Brocken/Gallery Stock

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

Illustraties binnenwerk

Erika Swyler

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 229 6063 9

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor mama. Er zijn geen woorden.

1

20 juni

Het huis ligt op de rand van het klif en verkeert in gevaar. Het water kolkte vannacht door de storm, kalfde land af, en het strand ligt bezaaid met flessen, zeewier en de schil- den van degenkrabben. Het is onwaarschijnlijk dat dit huis, waar ik al mijn hele leven woon, de herfststormen zal door- staan. De Long Island Sound ligt vol met de resten van hui- zen en mensenlevens, allemaal tot zand vermalen in zijn gulzige muil. Het is een honger.

Maatregelen ertegen – een zeewering, terrassen – bleven uit. Door mijn vaders apathie erfde ik een onherstelbaar probleem, te begroetelijk voor een bibliothecaris in Napaw- set. Maar wij bibliothecarissen staan bekend om onze vin- dingrijkheid.

Ik wandel naar de houten trap die van het klif omlaag naar het strand loopt. Ik ben dit jaar zo onverstandig ge- weest mijn eelt te laten verwijderen en mijn voeten doen pijn als er stenen aan knagen. Aan de noordkust heb je maar weinig dingen zo hard nodig als eeltzolen. Mijn zus Enola en ik renden 's zomers altijd blootsvoets rond tot het trottoir zo heet werd dat onze tenen afdrukken maakten in het teer. Deze kust is onbegaanbaar voor buitenstaanders. Onder aan de trap zwaait Frank McAvoy naar mij voor hij zijn blik op het klif richt. Hij heeft een roeibootje bij zich,

een mooi scheepje dat eruitziet alsof het uit één stuk hout is gesneden. Frank is scheepsbouwer en een beste vent die mijn familie al kende voor ik was geboren. Wanneer hij glimlacht, kreukelt zijn gezicht in de vlekkerige verweerde lijnen van een Ier die te veel jaren in de zon heeft gestaan. Zijn wenkbrauwen krullen omhoog en verdwijnen onder de rand van een oude canvas hoed die hij altijd opheeft. Was mijn vader zestig geworden, dan zou hij er misschien net zo hebben uitgezien als Frank, met dezelfde vergeelde tanden en roodbruine vlekjes.

Wanneer ik Frank zie, denk ik aan mijn kindertijd, kruipend tussen de houtstapel voor een groot kampvuur, en zijn enorme knuist trekt me weg van een blok dat dreigt te vallen. Hij roept herinneringen op aan mijn vader die achter de barbecue staat en mais grilt – de geur van geblakerde vliezen en verbrand zaadpluis – terwijl Frank ons onthaalt op vissersverhalen. Frank loog natuurlijk dat het gedrukt stond. Mijn moeder en zijn vrouw moedigden hem aan, de meeuwen schrokken van hun gelach. Er ontbreken nu twee mensen uit het tableau. Ik kijk naar Frank en zie mijn ouders; het moet voor hem onmogelijk zijn naar mij te kijken zonder aan zijn overleden vrienden te denken.

‘De storm heeft je zo te zien flink te grazen genomen, Simon,’ zegt hij.

‘Ik weet het. Ik ben anderhalve meter kwijtgeraakt.’ Anderhalve meter is een lage schatting.

‘Ik zei nog tegen je vader dat hij die zeekering moest repareren, bomen moest planten.’ Het huis van de McAvoy's ligt een paar honderd meter ten westen van het mijne, verder van het water en met een in terrassen verdeeld en beplant klif dat Franks huis tegen letterlijk alle rampen moet beschermen.

‘Papa was nooit een goede luisteraar.’

‘Nee, dat is zo. Toch zou wat versterking van die zeewering je heel wat ellende hebben bespaard.’

‘Je weet hoe hij was.’ Het zwijgen, de berusting.

Frank zuigt lucht tussen zijn tanden door en maakt een schrill, fluitend geluid.

‘Hij zal hebben gedacht dat hij meer tijd voor die reparaties had.’

‘Misschien wel,’ zeg ik. Wie kan nu weten wat mijn vader dacht?

‘Maar het water komt de laatste paar jaar nogal hoog.’

‘Ik weet het. Ik moet er echt iets aan gaan doen. Als je een betrouwbare aannemer weet, hoor ik het graag van je.’

‘Reken maar. Ik kan iemand naar je toe sturen.’ Hij krabt zich in zijn nek. ‘Maar ik moet je zeggen: het zal niet goedkoop zijn.’

‘Niets is meer goedkoop tegenwoordig.’

‘Nee, dat is misschien wel zo.’

‘Misschien moet ik uiteindelijk de boel verkopen.’

‘Dat zou ik vreselijk vinden.’ Frank fronst zijn voorhoofd, drukt zijn hoed omlaag.

‘De grond blijft iets waard, zelfs als het huis in zee stort.’

‘Denk er nog eens over na.’

Frank kent mijn financiële beperkingen. Zijn dochter Alice werkt ook in de bibliotheek. Alice, roodharig en knap, heeft haar vaders glimlach en kinderen zijn dol op haar. Ze kan beter met mensen omgaan dan ik en daarom doet zij programmering en ik naslag. Maar we zijn hier niet vanwege Alice, of de hachelijke toestand van mijn huis. We zijn hier voor iets wat we al ruim tien jaar doen: met boeien een zwembied afzetten. De storm was zo zwaar dat hij de boeien en hun ankers op het strand heeft geworpen, een hoop van geroeste kettingen en oranje touw, bezet met mosselen. Geen wonder dat ik land heb verloren.

‘Zullen we dan maar?’ vraag ik.

‘Mij best. De dag wordt er niet jonger op.’

Ik trek mijn T-shirt uit, hijs de kettingen en touwen over mijn schouder en loop langzaam het water in.

‘Heb je echt geen hulp nodig?’ vraagt Frank. Zijn roei-bootje schuurt over het zand wanneer hij het in het water duwt.

‘Nee, dank je, het gaat wel.’ Ik kan het alleen, maar het is veiliger als Frank achter mij aan vaart. Hij is hier eigenlijk niet voor mij; hij is hier om dezelfde reden waarom ik elk jaar deze omgang maak: om mijn moeder Paulina te gedenken, die in deze wateren verdronk.

De Sound is koud voor juni, maar als ik er eenmaal in ben, voel ik me goed en mijn voeten krullen rond de met algen bedekte stenen alsof ze op maat zijn gemaakt. De ankerkettingen vertragen mijn pas, maar Frank houdt me bij en maakt cirkels met zijn spanen. Ik loop tot het water tot aan mijn borst en vervolgens mijn hals komt. Vlak voor ik onder ga, adem ik alles uit en dan diep in, zoals mijn moeder me op een warme juliochtend leerde, zoals ik dat mijn zusje leerde.

De truc van je adem inhouden is dat je dorst moet hebben.

‘Snel en krachtig uitademen,’ zei mijn moeder met zachte stem vlak naast mijn oor. In het ondiepe water dreef haar zwarte haar als rivieren om ons heen. Ik was vijf jaar oud. Ze duwde op mijn buik tot die ingetrokken was, navel bijna tegen mijn ruggengraat. Ze duwde hard, met scherpe, prik-kende vingernagels. ‘Nu snel inademen. Snel, snel, snel. Zet je ribbenkast wijd uit. Denk wijd.’ Ze ademde in en haar ribbenkast zette uit, vogeldunne botten spreidden zich uit tot haar buik tonnetje rond was. Haar badpak was een heldere witte gloed in het water. Ik kneep mijn ogen samen

om het te kunnen zien. Ze tikte met een vinger tegen mijn borstbeen. *Tik. Tik. Tik.* ‘Je hebt een hoge ademhaling, Simon. Als je hoog ademhaalt, verdrink je. Hoog vermindert de ruimte in je buik.’ Een zachte aanraking. Een glimlachje. Mijn moeder zei dat je je moest voorstellen dat je dorst had, uitgedroogd en leeg was, en dan de lucht moest drinken. Rek je botten uit en drink wijd en diep. Toen mijn buik eenmaal zo rond was als een grote trommel fluisterde ze: ‘Prachtig, práchtig. Nu gaan we onder.’

Nu ga ik onder. Bundels zacht, gefilterd licht vallen omhoog langs Franks boot. Ik hoor haar soms, zwevend door het water, en zie haar zo nu en dan achter gordijnen van zeewier, haar zwarte haar mengt zich met kelp.

Mijn adem valt als een fijne nevel uiteen op mijn huid.

Mijn moeder Paulina was circus- en kermisartiest, waarzegster, goochelaarsassistente en zeemeermin, die de kost verdiende met haar adem inhouden. Ze leerde me zwemmen als een vis, en ze bracht een glimlach op het gezicht van mijn vader. Ze verdween vaak. Ze stopte zomaar met een baantje of had er twee of drie tegelijk. Ze logeerde in hotels louter om andere bedden uit te proberen. Mijn vader Daniel was machineman en haar constante. Hij was thuis, wachtend op haar terugkeer, wachtend tot ze hem weer *schatje* zou noemen.

Simon, schatje. Zo noemde ze mij ook.

Ik was zeven jaar op de dag dat ze het water in liep. Ik heb geprobeerd het te vergeten, maar het is mijn dierbaarste herinnering aan haar geworden. Ze ging ’s ochtends bij ons weg nadat ze ontbijt had gemaakt. Hardgekookte eieren die je stuk moest slaan op de rand van een bord en die je pelde met je nagels, zodat er stukjes schaal onder bleven zitten. Ik pelde het ei van mijn zusje en sneed het in plakjes voor haar kleutervingertjes. Met droge toast en jus d’orange erbij. De

vroege uren van de zomer maakten de schaduwen donkerder, de gezichten lichter en de holten hoekiger. Paulina was die ochtend een schoonheid, als een zwaan, iemand die hier niet hoorde. Papa was aan het werk in de fabriek. Ze was met ons alleen en knikte goedkeurend toen ze zag hoe ik Enola's ei sneed.

'Je bent een goede grote broer, Simon. Pas op Enola. Ze zal bij je weg willen rennen. Beloof dat je haar niet laat gaan.'

'Beloofd.'

'Je bent een geweldige jongen, hoor. Ik had dat nooit verwacht. Ik had je helemaal niet verwacht.'

De klepel van de koekoeksklok zwaaide heen en weer. Ze tikte zachtjes met een hiel op het linoleum in de maat. Enola bedekte zichzelf met ei en kruimels. Het kostte me moeite om tegelijk te eten en mijn zusje schoon te houden.

Na een tijdje stond mijn moeder op en streek de voorkant van haar gele zomerrok glad. 'Tot straks, Simon. Adieu, Enola.'

Ze kuste Enola op haar wang en drukte haar lippen op mijn kruintje. Ze zwaaide naar ons, glimlachte en vertrok naar haar werk, dacht ik. Hoe kon ik weten dat 'adieu' een afscheid was? In kleine woorden schuilen zware gedachten. Toen ze die ochtend naar me keek, wist ze dat ik voor Enola zou zorgen. Ze wist dat we haar niet konden volgen. Het was het enige moment waarop ze kon gaan.

Kort daarna verdronk mijn moeder zichzelf in de Sound, terwijl Alice McAvoy en ik autootjes over het tapijt in haar woonkamer lieten racen.

Ik leun naar voren in het water, duw met mijn borst, graaf mijn tenen in. Nog een paar stappen en ik laat met een gesmoord gerammel nog een anker vallen. Ik kijk naar de schaduw van de boot. Frank is ongerust. De spanen slaan op het wateroppervlak. Hoe zou het zijn om water in

te ademen? Ik stel me mijn moeders verwrongen gezicht voor, maar ik loop door tot ik het volgende anker kan plaatsen en dan blaas ik de lucht uit mijn longen en loop naar de kust, probeer zo lang mogelijk op de bodem te blijven; een spelletje dat Enola en ik altijd speelden. Ik zwem alleen wanneer het te moeilijk is om bij het lopen in evenwicht te blijven, en daarna maken mijn armen gestage slagen, ze snijden door de Sound als een van Franks bootjes. Wanneer het water net diep genoeg is om mijn hoofd te bedekken, ga ik weer op de bodem staan. Wat ik daarna doe, doe ik voor Frank.

‘Langzaam, Simon,’ zei mijn moeder tegen me. ‘Hou je ogen open, zelfs als het prikt. Eruit komen doet meer pijn dan erin gaan, maar hou ze open. Niet knipperen.’ Zout brandt maar ze knipperde nooit, niet in het water, niet wanneer haar ogen voor het eerst weer lucht voelden. Ze was een bewegend standbeeld. ‘Niet ademen, zelfs niet wanneer je neus boven is. Adem te snel, en je krijgt een mond vol zout. Wacht,’ zei ze, en ze hield het woord als een belofte voor me. ‘Wacht tot je mond boven water komt, maar blijf door je neus ademen, anders lijkt het alsof je moe bent. Moe ben je nooit. En dan glimlach je.’ Hoewel ze een kleine mond en dunne lippen had, reikte haar glimlach zo breed als het water. Ze deed me voor hoe je moest buigen: armen hoog, borst opgezet, een kraanvogel die op de wieken gaat. ‘Publiek houdt van heel kleine en heel lange mensen. Buig niet als een acteur vanuit je middel; dat snijdt je af. Breng ze in de waan dat je langer bent dan in werkelijkheid.’ Ze glimlachte naar me om haar geheven armen heen: ‘En jij zult heel lang zijn, Simon.’ Een afgemeten knikje naar een onzichtbaar publiek. ‘En wees ook gracieus. Altijd gracieus.’

Ik buig niet, niet voor Frank. De laatste keer dat ik boog was toen ik het Enola leerde en het zout zo erg in onze ogen

prikte dat we eruitzagen alsof we hadden gevochten. Maar ik glimlach wel en haal diep adem door mijn neus, laat mijn ribben uitrekken en mijn binnenste volstromen.

‘Dacht dat ik je achterna moest springen!’ roept Frank.

‘Hoe lang was ik onder?’

Hij kijkt op zijn horloge met het verweerde lederen bandje en zucht. ‘Negen minuten.’

‘Mama haalde elf.’ Ik schud het water uit mijn haar, stomp twee keer tegen mijn hoofd om het uit mijn oor te krijgen.

‘Heb ik nooit begrepen,’ mompelt Frank, terwijl hij de spanen uit de dollen haalt. Ze ratelen als hij ze in het bootje gooit. Eén vraag stellen we geen van beiden: hoe lang duurt het voor iemand die zijn adem inhoudt verdrinkt?

Wanneer ik mijn T-shirt weer aantrek, zit het vol zand; een gevolg van wonen aan de kust, het zit altijd in je haar, onder je teennagels en in de plooiën van de lakens.

Frank komt achter me aan, hijgend door het slepen van de boot.

‘Je had me moeten laten helpen.’

Hij geeft een klap op mijn rug. ‘Als ik me niet zo nu en dan inspan, word ik er alleen maar ouder op.’

We kletsen wat over de dingen in de jachthaven. Hij klaagt erover dat er zoveel glasvezelboten zijn; we dwepen allebei met de Windmolen, het zeiljacht dat hij samen met mijn vader had. Nadat mama was verdronken, verkocht mijn vader het zonder uitleg. Dat was wreed van hem tegenover Frank, maar ik denk dat Frank het gewoon had kunnen kopen als hij dat had gewild. We spreken bewust niet over het huis, hoewel het duidelijk is dat het idee van een verkoop hem zorgen baart. Ik wil ook liever niet verkopen. We babelen nu maar over Alice. Ik zeg dat ik een oogje op haar houd, ook al is dat niet nodig.

‘Hoe gaat het met dat zusje van je? Is ze al ergens gesetteld?’

‘Niet dat ik weet. Ik vraag me eerlijk gezegd af of dat ooit zal gebeuren.’

Frank glimlacht zwakjes. We denken het allebei: Enola is even rusteloos als mijn moeder.

‘Legt ze nog steeds de tarot?’ vraagt hij.

‘Ze redt zich wel.’ Ze heeft zich bij een kermis aangesloten. Nu dit is gezegd, hebben we alle vereiste gespreksvakjes afgevinkt. We vallen stil en slepen het bootje de zeekering op.

‘Ga je naar boven?’ vraag ik. ‘Dan loop ik met je mee terug.’

‘Het is mooi weer,’ zegt hij. ‘Ik denk dat ik nog even hier blijf.’ Het ritueel zit erop. We gaan uiteen nadat we onze spoken hebben verdronken.

Ik loop de trap weer op en ontwijk de gifsumak die over de leuning kruipt en welig tiert op het hele klif en door het helmgras groeit, in de richting van het huis. Niemand trekt het eruit; alles wat het zand vasthoudt is meegenomen, wat voor onheil het ook mag brengen. Zoals veel huizen in Napawset is mijn huis echt koloniaal, uit de late achttiende eeuw. Naast de voordeur hing een bordje van het historisch genootschap tot dat een paar jaar geleden werd weggeblazen door een noordoosterstorm. Het Timothy Wabashhuis. Met zijn afbladderende witte verf, vier gebarsten vensters en een hellende stoep duidt het uiterlijk van het huis op langdurige verwaarlozing en ernstig geldgebrek.

Op de vaalgroene stoep (moet ik iets aan doen) duwt een pakketje de hordeur open. De bezorger laat de deur altijd openstaan, hoewel ik hem op talloze briefjes heb gevraagd dat niet te doen; het laatste wat ik wil is een deur opnieuw ophangen in een huis waar alles scheef is vanaf de dag dat

het er stond. Ik heb niets besteld en kan niemand bedenken die mij iets zou willen sturen. Enola is zelden lang genoeg op één plaats om meer dan een ansichtkaart te sturen, en vaak staat er dan niet eens een boodschap op.

Het pakket is zwaar, onhandig en geadresseerd in het krabbelige handschrift van een ouder iemand; een stijl die ik goed ken, aangezien de klanten van de bibliotheek in het algemeen bejaard zijn. Dat herinnert me eraan dat ik Janice moet vragen of er nog wat ruimte zit in het bibliotheekbudget. Als ik de zeewering kan repareren, valt het misschien nog mee. Het hoeft geen loonsverhoging te zijn, misschien een eenmalige bonus, voor trouwe dienst. De afzender is mij niet bekend, ene M. Churchwarry uit Iowa. Ik haal een stapel papieren van het bureau: een paar artikelen over circussen en kermissen, dingen die ik in de loop der jaren heb verzameld om op de hoogte te blijven van het leven van mijn zus.

De doos bevat een zorgvuldig ingepakt, fors boek. Nog voor ik hem heb opengemaakt, duidt de muffe, licht zurige geur op oud papier, hout, leer en lijm. Het boek is in tissues en kranten gewikkeld en wanneer ik die eraf haal, komt er een donker lederen band tevoorschijn die met ingewikkeld krulwerk versierd zou zijn als hij geen ernstige waterschade had opgelopen. Er gaat een lichte schok door me heen. Het is heel oud, geen boek dat je met blote vingers mag aanraken, maar aangezien het toch al verpest is, geef ik me over aan de stille opwinding van het aanraken van iets historisch. De randen van het onbeschadigde papier zijn zacht, korrelig. Bij de collectie walvisvaart van de bibliotheek liefhebber ik wat in archiefwerk en restauratie, genoeg om te weten dat dit boek minstens aanvoelt als negentiende-eeuws. Dit is lezen op afspraak, geen boek dat je zonder waarschuwing verstuurt. Ik maak twee kleine stapels van

mijn papieren om de band te ondersteunen; een armzalige vervanger voor de lessenaar die het verdient, maar ze kunnen er net mee door.

Aan de binnenkant van het omslag zit een brief, geschreven met waterige inkt in hetzelfde beverige handschrift.

Geachte meneer Watson,

Ik kwam dit boek tegen als onderdeel van een partij die ik ongezien op een veiling had gekocht. Voor mij is het waardeloos omdat het beschadigd is, maar er staat een naam in – Verona Bonn – die mij op het idee bracht dat het misschien interessant is voor u of iemand van uw familie. Het is een mooi boek en ik hoop dat het bij u op zijn plaats is. Aarzel niet contact met me op te nemen wanneer u vragen hebt waarvan u denkt dat ik het antwoord erop weet.

Hij is ondertekend door een zekere Martin Churchwarry van Churchwarry en Zoon en er staat een telefoonnummer bij. Een boekhandelaar, gespecialiseerd in tweedehands- en antiquarische boeken.

Verona Bonn. Geen idee wat de naam van mijn grootmoeder in dit boek doet. Ze was een rondreizende artieste, net zoals mijn moeder, en zou in haar leven geen plaats voor een boek als dit hebben gehad. Ik sla met de rand van mijn vinger een bladzijde om. Het papier verpulvert er bijna door. Ik moet onthouden om naast de lessenaar ook handschoenen mee te nemen. De bladzijde is gevuld met een sierlijk handschrift, een overdadig versierde kopergraveure met fantasierijke krulletters waardoor het nauwelijks leesbaar is. Het lijkt een kasboek of dagboek van ene meneer Hermelius Peabody te zijn en het gaat over iets waar-

in de woorden *wervelend* en *wonder* voorkomen. Andere aanknopingspunten zijn uitgewist door waterschade en meneer Peabody's enthousiasme voor kalligrafie. Al bladerend zie ik schetsen van mannen en vrouwen, gebouwen en fantasievolle woonwagens, allemaal in bruin. Ik heb mijn grootmoeder nooit gekend. Ze stierf toen mijn moeder nog een kind was en mijn moeder sprak zelden over haar. Het is me niet duidelijk wat dit boek met mijn grootmoeder te maken heeft, maar het is toch interessant.

Ik draai het telefoonnummer, negeer het geluid van een boodschap op de voicemail. Hij gaat uiterst lang over voor er een antwoordapparaat klinkt en een verweerde mannenstem zegt dat ik Churchwarry en Zoon Boekverkopers heb gebeld en dat ik de tijd en de datum moet inspreken, evenals een nauwkeurige boodschap als ik op zoek ben naar een bepaald boek. Het handschrift loog niet. Dit is een oude man.

'Meneer Churchwarry, met Simon Watson. Ik heb van u een boek ontvangen. Ik weet niet waarom u het me hebt gestuurd, maar ik ben nieuwsgierig. Het is eenentwintig juni, even na zessen. Het is een schitterend exemplaar en ik zou er graag meer over weten.' Ik laat verscheidene telefoonnummers achter: mobiel, thuis en bibliotheek.

Aan de overkant van de straat loopt Frank naar zijn werkplaats, een schuur aan de zijkant van zijn terrein. Hij heeft een stuk hout onder zijn arm, een soort boormal. Ik had hem om geld moeten vragen, niet om een aannemer. Werklui kan ik vermoedelijk vinden, geld om het werk te laten doen is een ander verhaal. Ik heb opslag nodig. Of een andere baan. Of allebei.

Een knipperend lichtje vangt mijn blik. Voicemail. Juist. Ik toets de cijfers in. De stem aan de andere kant is er niet een die ik verwacht.

‘Hallo, met mij. Shit. Bel ik vaak genoeg om een “met mij” te zijn? Ik hoop dat je een “met mij” hebt. Dat zou mooi zijn. Maar goed, ik ben het, Enola. Ik geef je even een seintje. Ik kom in juli naar huis. Het zou fijn zijn om je te zien, als je er toevallig bent. Sterker nog, ik wil dat je er bent. Ik kom dus in juli naar huis en dan moet jij thuis zijn. Oké? Dag.’

Ik speel het nog een keer af. Ze belt niet vaak genoeg om een ‘met mij’ te zijn. Er klinkt lawaai op de achtergrond, lachende, pratende mensen, misschien zelfs het geluid van een of twee kermisattracties, maar misschien beeld ik me dat in. Geen data, geen telefoonnummer, alleen juli. Enola werkt niet volgens een normale tijdlijn; voor haar is een maand speling redelijk. Het is fijn om haar stem te horen, maar ook verontrustend. Enola heeft in geen twee maanden gebeld en ze is in geen zes jaar thuis geweest, niet nadat ze had verklaard dat ze zou sterven als ze nog één dag langer met mij in dit huis zou blijven. Dat was typisch iets voor haar, maar anders in die zin dat we allebei wisten dat ze het meende, anders omdat ik de afgelopen vier jaar voor haar had gezorgd nadat papa was gestorven. Sindsdien belt ze zo nu en dan, laat warrige boodschappen achter. Onze gesprekken zijn kort en draaien om behoeften. Twee jaar geleden belde ze toen ze geveld was door griep. Ik vond haar in een hotel in New Jersey, hangend boven de toilet-pot. Ik bleef drie dagen. Ze weigerde thuis te komen.

Nu wil ze op bezoek komen. Dat kan. Ik heb haar kamer precies zo gelaten als toen ze vertrok, in de hoop dat ze zou terugkomen, denk ik. Ik heb overwogen er een bibliotheek van te maken, maar er waren altijd dringender zaken zoals lekken dichten, problemen met de elektriciteit verhelpen, vensters vervangen. Het herinrichten van de kamer van mijn lang geleden vertrokken zus had geen prioriteit. Maar

misschien komt het me goed uit om zo te denken.

Het boek ligt bij de telefoon, een verleidelijk klein mysterie. Ik zal vannacht niet slapen; dat gebeurt vaak. Ik zal op zijn, alleen maar aan het denken. Aan het huis, aan mijn zus, aan geld. Ik trek de lijnen van een sierlijke H na met mijn duim. Als dit boek voor mij is bestemd, kan ik maar beter uitzoeken waarom.